

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **I. A.**, zastoupeného JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou se sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2013, č. j. OAM-194/ZA-ZA08-ZA02-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právní zástupkyně JUDr. Pavly Plašilové, advokátky se sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno, se určuje částkou 12.342 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 22. 7. 2013, č. j. OAM-194/ZA-ZA08-ZA02-2013 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Žalobou ze dne 26. 7. 2013 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného, namítl porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním

okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) ve spojení s § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť toto ustanovení bylo aplikováno v rozporu se zákonem. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu špatné situace jeho rodiny v P. Otec je již starý, nemůže pracovat, bratr měl nehodu, po ní se stal invalidou. Kromě toho má šest sester, z nichž tři jsou vdané. Jediná osoba, která může být v jeho rodině výdělečně činná, je on sám, přičemž podmínky v P. mu neumožňují postarat se o celou rodinu. Ze své země původu tedy nevycestoval za lepším životem a za lepšími ekonomickými podmínkami, ale za účelem záchrany rodiny, která se na něho spoléhá. Byl toho názoru, že neudělení mezinárodní ochrany by mělo pro něho a jeho rodinu nežádoucí následky. Z těchto důvodů měl za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť mu hrozí vážná újma. Navrhl proto zrušit přezkoumávané rozhodnutí žalovaného a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 30. 10. 2013 žalovaný popřel oprávněnost námitek, nesouhlasil s nimi. Odkázal na provedené řízení, na spisový materiál vedený k žádosti jmenovaného. Z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze ekonomické důvody. Pákistán opustil, jelikož neměl dostačující výdělek a starosti o obživu rodiny byly na něm. V České republice chce zůstat a pracovat. Za tímto účelem mu bylo doporučeno využít institutu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl zamítnutí předmětné žaloby.

Na žádost žalobce a po zjištění, že jsou u něho dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení právního zástupce, usnesením ze dne 9. 9. 2013, č. j. 22 Az 22/2013-19 mu byla ustanovena pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu zástupkyně JUDr. Pavla Plašilová, advokátka se sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno.

Dne 20. 11. 2013 bylo doručeno soudu doplnění žaloby ze dne 26. 7. 2013 prostřednictvím právní zástupkyně žalobce. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, poukázal na porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Současně uvedl, že se žalovaný dopustil pochybení při aplikaci zákona o azylu, použil-li ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Dle jeho názoru splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu i § 14a citovaného zákona, a to z důvodu nedobré situace v zemi původu žalobce (Pákistán), jakož i v zemi, odkud vycestoval (Řecko). Namítl dále, že se žalovaná nevypořádala s případným užitím zásady non-refoulement. Uvedl dále, že návratem do země původu existuje pro něho reálné riziko vzniku vážné újmy, neboť situace v Pákistánu není dobrá, dochází k neustálému porušování lidských práv, ke stálým nepokojům a násilným konfliktům. Trval proto na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce v doplňující žalobě požádal o nařízení jednání a zajištění tlumočnicka k nařízenému jednání.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2013, č. j. 22 Az 22/2013-51 byla žalobci ustanovena tlumočnice pro předmětné soudní řízení Mgr. L. Z., která se dostavila k soudnímu jednání dne 23. 1. 2014, ale vzhledem k neúčasti žalobce nebyl dán důvod k provedení tlumočnického úkonu při úkonu soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobce při doručování písemnosti soudu nebyl zastížen, písemnost nebylo možné odevzdat ani osobě, která by byla oprávněna ji přijmout, a protože

písemnost nebylo možné vhodit ani do domovní nebo jiné jím užívané schránky, byla vrácena odesílajícímu soudu dne 12. 12. 2013. Soud písemnost – předvolání k jednání na den 23. 1. 2014 - vyvěsil dne 3. 1. 2014 na dobu 10 dnů na úřední desce. Písemnost se považovala za doručenou desátým dnem po vyvěšení.

Z vyjádření právní zástupkyně žalobce ze dne 23. 1. 2014 bylo zjištěno, že se jí nepodařilo doposud s žalobcem se zkontaktovat. Sdělila dále, že příslušnou korespondenci adresovala jmenovanému na PoS K. n. O., a to dne 21. 11. 2013 a 10. 12. 2013, obě písemnosti však jako nedoručené byly vráceny zpět. Uvedla, že v plném rozsahu odkazuje na podanou žalobu a její doplnění ze dne 20. 11. 2013, žádala, aby uvedené argumenty byly zhodnoceny.

Zástupkyně žalované uvedla, že den před soudním jednáním si ověřovala současný pobyt jmenovaného, zjistila, že od uvedeného data, tj. 22. 1. 2014 by se měl zdržovat v PoS K. n. O. Odkázala na písemné vyjádření ze dne 30. 10. 2013, zdůraznila, že výlučným důvodem žalobce pro udělení mezinárodní ochrany jsou důvody ekonomické. Navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 28. 6. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Bylo zjištěno, že je státním příslušníkem, národnosti, vyznává Je svobodný, bezdětný, v žijí jeho rodiče, bratr a šest sester. Ze žádosti i pohovoru k žádosti ze dne 9. 7. 2013 bylo zjištěno, že základní školu nedokončil, je negramotný, završením deseti let začal pracovat, prodával, zaměstnán byl i jako stavební dělník. opustil v roce 2008, jelikož neměl žádnou práci. Zdržoval se v, v květnu roku 2008 přicestoval do republiky, v červnu roku 2008 připlul ilegálně do republiky, kde se zdržoval do června roku 2013, poté odjel do republiky, kde se zdržuje ode dne 20. 6. 2013. Po celou dobu transportu z do neměl cestovní doklad, nechal si ho vystavit až v, aby mohl následně dostat povolení k pobytu. Na území se zdržoval po dobu pěti let, pracoval jako stavební dělník. Zemi opustil z důvodu zhoršující se situace. V ČR žádal o mezinárodní ochranu, nemohl už nikam vycestovat, jelikož policie mu vystavila vyhoštění na dva roky. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl zájem setrvat v ČR a pracovat v této zemi. Do země původu se nechtěl vrátit, neměl by tam práci, ani peníze.

Dne 15. 7. 2013 byla žalobci dána možnost se seznámit s podklady rozhodnutí žalovaného, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady, rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Jmenovaný si obsah informací objasnil, nevyžadoval podrobné seznámení. Nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí v předmětné věci. Proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.

Žalovaný před vydáním rozhodnutí si zajistil podklady, na základě kterých byla žádost žalobce posouzena. Vycházel z Infobanky ČTK „Země světa, Pákistán“, zjistil, že v žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, žadateli nehrozí vážná újma z důvodu svévolného násilí. Dle informace MV VB z června 2012 nečekají neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti žádné problémy. Občané Pákistánu, kteří neuspěli se svou žádostí o udělení statusu uprchlíka, se mohou po návratu do vlasti dostat do potíží tehdy, jestliže je proti nim v vedeno trestní stíhání. Proti jmenovanému žádné trestní stíhání však vedeno nebylo a v současné době ani není.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí pouze ekonomické důvody.

Soud se shoduje se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro azylově v řízení významných. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je totiž taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Z výpovědi žalobce nebylo zjištěno, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Rovněž nebyl i prokázán odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Soud se zabýval podrobně námitkami žalobce uplatněnými v žalobě, dále skutečnostmi uvedenými v žádosti o azyl ze dne 28. 6. 2013 a pohovoru k žádosti ze dne 9. 7. 2013 a zjistil, že žalobce jako důvody své žádosti o udělení azylu na území ČR uváděl opakovaně pouze ekonomické důvody. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl nikdy nositelem žádného politického přesvědčení ani členem politické organizace, politicky neangažoval, subjektivní pocit nespokojenosti pramenil z nemožnosti zajistit si zaměstnání a finanční prostředky. Žalobcovy důvody proto nebyly politického charakteru. Vyjadřoval především nespokojenost se svojí ekonomickou situací, neboť ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl si sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se státním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, www.nssoud.cz).

Žalovaný provedl obsáhlé dokazování a závěr, který z něj vyvodil, nelze označit za právně nesprávný či rozporný s ohledem na skutková zjištění, která byla učiněna v dostatečném rozsahu, stejně jako vyvozený závěr není výsledkem nesprávného právního výkladu. Soud se proto neztotožnil s žalobní námitkou žalobce, sice, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci (§ 2 odst. 4, § 50 odst. 3 správního řádu). Obtíže žalobce, tj. zajištění zaměstnání v zemi původu a zajištění finančních prostředků – nelze bez dalšího vnímat jinak, než jako důvody ekonomické, což žalobce také sám v souvislosti se žádostí o udělení azylu uvedl. V daném případě k těmto obtížím nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, které by si zasloužily úvahu o udělení azylu na základě jiné zákonné formy. V daném případě osobní situace žalobce včetně návratu do vlasti se zřetelem k aktuální situaci v jeho zemi původu, žádnou takovou mimořádnost nepředstavuje.

Dále je třeba přihlídnout i k tomu, že správní orgán posuzoval žádost žalobce o azyl na základě informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu. Vycházel ze Zprávy o zemi (Pákistán) Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 7. 6. 2012 a aktuálních informací obsažených v Infobance ČTK „Země světa, Pákistán“. Uvedené informace jsou součástí spisového materiálu, s nímž měl možnost se žalobce seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady, případně vyjádřit proti zdrojům informací a způsobu jejich získání námitky.

Žalobce si obsah informací objasnil, nenavrhoval však žádné další podklady pro rozhodnutí a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.

Rovněž nebylo důvodné i uplatnění zásady non-refoulement vůči jeho osobě. Z článku 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publikovaná pod č. 208/1993 Sb. Podle článku 33 odst. 1 této Úmluvy „*žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*“. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Žalobce však v průběhu správního řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možno učinit závěr, že by mohl být uprchlíkem ve smyslu této definice. Soud v tomto směru poukazuje i na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2008, č. j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb., podle kterého „*v případě rozporu mezi ustanoveními článku 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, má aplikační přednost článek 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu článek 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá*“.

Situace žalobce tedy není řešitelná prostředky zákona o azylu, je však možno ji řešit případně prostředky zákona o pobytu cizinců. Azylová procedura nemůže nahrazovat procedury podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a to jistě ani tehdy, kdy je pro cizince obtížné dostát všem nárokům zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. 2 Azs 36/2005, www.nssoud.cz).

Shrnutím shora uvedených důkazů dospěl Krajský soud v Brně k závěru, že ze strany žalovaného nedošlo k právnímu pochybení v posouzení předmětné věci, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci soud nepřiznal náklady řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný, žalovaný náklady řízení neúčtoval a ani mu kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Právní zástupkyně žalobce ustanovená usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 2013, č. j. 22 Az 22/2013-19 účtovala na nákladech řízení za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby ze dne 20. 11. 2013, účast při soudním jednání dne 23. 1. 2014) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění po 3.100 Kč, 3x režijní paušál dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky po 300 Kč a dále DPH ve výši 21 % s tím, že skutečnost, že je právní zástupkyně plátcem DPH bylo doloženo fotokopii osvědčení o registraci ze dne 23. 6. 2011 vystaveného Finančním úřadem Brno-venkov. Celková výše odměny za zastupování a náhrada hotových výdajů právní zástupkyně tedy činí 12.342 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně po právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavly Plašilové, advokátky advokátní kanceláře Jakubská 1, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová